

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 84/2023
05.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Филиповић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „22. јули“ из Крчедина, чији је пуномоћник Правобранилаштво Општине Инђија из Инђије, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3051/22 од 12.10.2022. године, у седници већа одржаној 05.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3051/22 од 12.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 250/21 од 13.04.2022. године, обавезана је тужена да исплати тужиљи за период 01.03.2018. године до 31.03.2021. године на име трошкова регреса за коришћење годишњег одмора износ од 123.359,11 динара, са законском затезном каматом од 25.01.2022. године до исплате и износ од 25.683,47 динара на име законске затезне камате обрачунате од доспелости до 24.01.2022. године и на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 100.768,75 динара, са законском затезном каматом од 25.01.2022. године до исплате и износ од 21.385,00 динара на име законске затезне камате обрачунате од доспелости до 24.01.2022. године, као и да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 93.702,56 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3051/22 од 12.10.2022. године, усвојена је жалба туженог и преиначена првостепена пресуда, тако што је наведени тужбени захтев одбијен, као и захтев тужиље за накнаду трошкова поступка и обавезана тужиља да исплати туженој на име трошкова првостепеног поступка износ од 27.000,00 динара и другостепеног поступка износ од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 403. став 2. тачка 2. у вези члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у радном односу код тужене на радном месту ... и са коефицијентом за обрачун зараде од 6,30. У спорном периоду тужена је тужили обрачунавала и исплаћивала зараду, тако што је основица коју објављује Влада Републике Србије множила са коефицијентом радног места и тако добијен износ, који је био нижи од износа минималне зараде, допуњавала до висине минималне зараде. У спорном периоду тужили је исплаћивана зарада у висини минималне зараде. Вештачењем је утврђена висина тражених накнада према присуству на раду тужиле применом параметара прописаним важећим појединачним колективним уговором у комуналној делатности.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле, јер је закључио да јој припада право на накнаду трошкова регреса за коришћење годишњег одмора и исхране у току рада, имајући у виду начин обрачуна зараде тужиле и да тако добијен износ зараде био је мањи од износа минималне зараде, да је тужена у спорном периоду вршила корекцију добијене зараде тако што је вршила доплату до износа минималне зараде и закључио да није исплатила тужили накнаду на име топлог obroка и регреса у складу са чланом 111. и 112. Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, тако што је одбио тужбени захтев тужиле за исплату наведених накнада, јер је закључио да су примања по основу накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за запослене у јавним службама садржана у коефицијенту као једном од елемената плате, па да не постоји основ за остваривање предметних потраживања нити у општем, нити у посебном пропису и да околност што је тужили у спорном периоду исплаћена минимална зарада, без утицаја је на другачије одлучивање.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 95/18 – аутентично тумачење), прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Одредбом члана 13. став 1. и 3. Закона о основама система образовања и васпитања („Сл. гласник РС“ број 88/17...6/20), прописано је да делатност образовања и васпитања обавља установа, а да се на оснивање и рад установе примењују одредбе овог Закона и прописи о јавним службама.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), између осталог, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања

запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Према томе, како се на тужену примењују прописи о јавним службама, то се по оцени Врховног касационог суда на зараде и друга примања запослених код тужене примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни касациони суд налази да је тужиљи износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиљи исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић